

Hvor ingen Brancheorganisation findes, bør Prisdirektoratet have Pligt til at indhente Oplysning hos de Organer, der findes, og derefter træffe Afgørelse om Prisstigning og Avanceforhold.

ad § 13:

Unionen henstiller her, at Paragraffens Begyndelse formuleres saaledes:

„For saadanne ensartede bestemte Varer og Ydelser, for hvilke det skønnes muligt, kan Priskontrolraadet efter Forhandling med vedkommende Erhvervsorganisation eller Brancheforening offentliggøre Priser, der ikke maa overskrides.

Hvor særlige Omstændigheder taler derfor, kan Priskontrolraadet ligeledes efter Forhandling med vedkommende Erhvervsorganisation eller Brancheforening for ensartede bestemte Varer til ensartede Grundpriser offentliggøre Avancer, der ikke maa overskrides“.

Motiveringen for denne Ændring er, at det næppe kan have været Lovens Mening at tillade Priskontrolraadet at fastsætte ensartede Avancer paa Varer af vidt forskellig Art, Kvalitet eller Pris, idet dette kun kan have den Virkning at stimulere Interessen for de dyreste Varer.

Unionen vil derfor foreslaa, at der sættes Begrænsning for Priskontrolraadets Adgang til Fastsættelse af Maksimalavancer samtidig med, at det præciseres, i hvilket Omfang der kan fastsættes Maksimalpriser.

Yderligere foreslaar Unionen, at der til Bestemmelserne i § 13 om, at Prisdirektoratet kan offentliggøre Priser og Avancer, der ikke maa overskrides, tilføjes:

„Ved Fastsættelsen af de paagældende Priser og Avancer vil den i Lovens § 8 omhandlede Avanceberegning være at lægge til Grund“.

Unionen anser en saadan Tilføjelse til § 13 for absolut paakrævet, da Prisdirektoratet i modsat Fald blot under Henvielse til § 13 vil kunne gøre det i § 8 fastslaaede Hovedprincip med Hensyn til Pris- og Avanceberegning illusorisk.

Ganske vist hjemler den nuværende Lov i § 15 Adgang til at indgive Besværing over de af Prisdirektoratet truffne Afgørelser til det i Paragraffen omhandlede Ankenævn, men dels er det jo klart, at en Branche ikke kan paaklage alle Prisdirektoratets Afgørelser, dels har Indgivelse af saadanne Besværinger ikke opsættende Virkning, og selv om Prisdirektoratets Afgørelse derfor maatte blive tilsidesat, vil den dog være bindende for de Handlende, indtil Afgørelse — ofte længe efter Besværingens Indgivelse — kan foreligge.

Unionen ønsker gerne at tilføje, at man er bekendt med, at Priskontrolraadet i Skrivelse til Ministeriet af 4. November 1943 har udtalt, at Priskontrolraadet ved Fastsættelse af Priser og Avancer i Medfør af Prislovens § 13 stedse har fulgt den Praksis i videst muligt Omfang at tage Hensyn til, hvilke Priser eller Avancer, den paagældende Branches Virksomheder ud fra Bestemmelsen i Prislovens § 8 vil være berettiget til at beregne sig, men denne Praksis følges i hvert Fald ikke længere af Prisdirektoratet, der tværtimod under Forhandlinger klart har tilkendegivet, at man ikke ved Fastsættelse af Priser eller Avancer i Medfør af § 13 paa nogen Maade føler sig bundet af Avancerreglerne i § 8.

Unionen anser det derfor for absolut nødvendigt, at der sættes en Grænse for Prisdirektoratets Kompetence, saaledes at de Handlende ikke fuldstændig bliver underkastet Prisdirektoratets suveræne Bedømmelse af Priser og Avancer.

ad § 15:

Unionen vil foreslaa, at Ankenævnet eller eventuelt en Specialdomstol faar den endelige Afgørelse i Stedet for som nu, hvor Ministeren træffer Afgørelsen.

Tillige ønsker Unionen — uanset hvilke Ændringer i Loven der maatte foretages — indføjede en Tidsfrist for Behandling af Ankesager, idet det som ovenfor anført maa anses for ubilligt, at der skal hengaa ubegrænset Tid, inden endelig Afgørelse træffes.